

TANNER
ÉS LOUISE
Majdnem **IGAZ**
TÖRTÉNETE

TANNER
ÉS LOUISE
Majdnem IGAZ
TÖRTÉNETE

COLLEEN OAKLEY

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Colleen Oakley: *The Mostly True Story of Tanner & Louise*
First published in 2023 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Mester Yvonne

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Booksy

ISBN 978-963-636-532-5

Minden jog fenntartva

© Colleen Oakley 2023

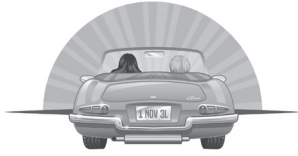
© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Mester Yvonne 2025

Azoknak a nőknek,
akik megtanítottak nőnek lenni a világban:
Marionnak, Pennynek, Kathynek
és Megannek.

Louise: Rég nem láttalak már ilyennek.
Nyugodtabb szoktál lenni.

Thelma: Hát, a hócipőm tele van már a nyugalommal.
(*THELMA ÉS LOUISE*)

1. fejezet

A telefonhívás

– Eltűnt az anyám.

– Hány éves az édesanyja? Mióta nem hallottak felőle?

A rendőr monoton, higgadt hangon beszélt, mintha legalább naponta tízszer kapna bejelentést eltűnt anyákról.

Ki tudja? – gondolta Kinsey. *Talán tényleg így van.*

– Hetvenkilenc. Legalábbis ezt mondja mindenkinek...

– Kis szünetet tartott. – Nyolcvannégy. Három napja senki sem hallott felőle. Tegnap nem ment el a fodrászhoz. Pedig azt sosem hagyja ki.

– Értem. És jártak nála?

Kinsey megrökönyödött.

– Természetesen nem. Mindannyian három-négy órányira lakunk tőle. Charlie él hozzá a legközelebb, de ő a fia baseballcsapatánál edzősködik, és most hétvégén valami versenyük van. Egyébiránt az egyik bridzspartnerét is felhívtam, de ő sem látta. És mostanában... – Itt ismét megtorpant. Az anyja mindig is zárkózott természet volt, és

Kinsey nem szívesen teregette ki a magánügyeit egy idegen előtt. A kétségbeesés azonban olykor felülírja az efféle szemérmes érzéseket.

– Mostanában mi...?

– Nos, kapott egy... nyugtalanító hírt.

A rendőr felmordult.

– Nem lehet, hogy csak egy kis egyedüllétre vágyott?

– Nem. Most mondom. – Kinsey hangja feljebb szökött. Kétségbeesésében összeszorult a torka, mintha egy inda kúszott volna fel a gyomrából. – Valami nincs rendben.

– Értem – felelte a rendőr, és Kinsey már szinte látta maga előtt, amint feltartja a kezét, mintha csak arra kérné, hogy nyugodjon meg. Pontosan úgy, ahogyan az exférje szokta. Ha valamivel ki lehetett kergetni a világból, hát akkor azzal, ha egy férfi nyugalomra intette.

– Odaküldök valakit, hogy nézzen rá a házra.

– Köszönöm. – Kinsey arcizmai ellazultak.

– Van még bármi, amiről tudnunk kellene? Demenciás tünetek?

Kinsey felsóhajtott, majd azt dünnyögte:

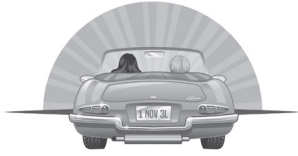
– Hát, csak az egész élete...

A rendőr meghökkent.

– Kérem...?

– Nem diagnosztizáltak nála semmi effélét. Teljesen jól van. Már mint... azonkívül, hogy eltűnt. Szerintem elrabolták. Felnöttrablás. Van ilyen? Elrabolták. Akarata ellenére.

Bár a lelke mélyén pontosan tudta, hogy Louise Constance Wilttel egész életében soha semmi sem történhetett az akarata ellenére.

2. fejezet

Tíz nappal korábban

Louise Wilt a levélre meredt.

Vagyis inkább a borítékra, amelybe gyorsan visszacsúsztotta az elolvasott levelet. A komódon állt katonai vigyázzban, egy Lladro porcelánfigurának támasztva, amely egy női magas sarkú cipőből kikukucskáló kölyökkutyát formált. (Louise sosem gyűjtötte a Lladrókat, sőt igazából nem is kedvelte őket – túl giccsesek voltak az ízlésének, mint a karácsonyi filmek a Hallmarkon –, de ráébredt, hogy minél idősebb lett, annál kevesebb olyan ajándékot kapott, amely valóban megfelelt az érdeklődési körének.) A levél előző nap érkezett, minden felhajtás nélkül – ahogy általában a levelek szoktak –, egyszerű, fehér, hosszúkás borítékban, amilyenekben a csekkeket küldik; egy 6.99 dolláros „all you can eat” kínai büfés kupon és a *Southern Lady* legfrissebb száma közé préselődve. Ami az utóbbit illeti, Louise biztos volt benne, hogy valaki csak viccből fizette rá elő.

Egy könyvnek köszönhetően – amelyet nemrég olvasott, és a címe tökéletesen idevágott: *Levelek, amelyek megváltoztatták a világot* (szintén ajándék volt, de már nem emlékezett, kitől) – Louise tudta, hogy egyetlen levél valóban mindent képes megváltoztatni.

Abraham Lincoln például egy tizenegy éves kislány, Grace Bedell tanácsára növesztette meg a szakállát, aki bátran megírta neki: „Úgy sokkal jobban mutatna, mert túl keskeny az arca.”

Harry Thomas Burn, Tennessee állam képviselője az édesanyja, Febb Ensminger Burn levelének hatására szavazott végül a nők választójoga mellett: „Maradj mindig jó fiú.”

Harriet Beecher Stowe pedig a nővére kérésére írta meg a *Tamás bátya kunyhója* című regényét: „Írj valamit, amitől az egész nemzet átérzi, milyen átkozott dolog is a rabszolgaság”, állt a levelében.

Bár Louise érdekesnek találta ezeket a történeteket, nem gondolta volna, hogy valaha ő is kaphatna effélet. Olyat, ami megváltoztatná az életét. Persze nem áltatta magát azal, hogy a szóban forgó levél olyan horderejű dologra volna képes, mint a rabszolgaság eltörlése – de az életét így is felforgatta.

Ismét a levélre pillantott a kárpitozott karosszékéből, amelyet ő maga húzott át egy szép kolibrimintás anyaggal. A fej támlára annak idején párnahuzatot terített, nehogy Ken zsíros korpája kikezdje az anyagot, amikor odaült a kedvenc operáit hallgatni. Ken öt éve meghalt – de a párnahuzat maradt.

Louise azonnal felismerte a kézírást – jobbra dőlő, apró betűk, alul mindegyik lapos, mintha vonalzóval írták volna

a szöveget. Évtizedek óta nem találkozott George Dixon kézírásával, de bármikor felismerte volna.

Aztán a levél huszonnégy óra leforgása alatt egyszerű üzenetből valamiféle monstrummá növekedett – akár egy vadmacska, amely minden egyes mozdulatát figyeli. Vagy mintha mágikus képességekkel bírt volna, és George tényleg látná őt – a levél pedig egyfajta kapcsolatot teremtene kettejük között. Igaz – levél ide vagy oda –, ők mindig is össze voltak kötve. Amit tettek, összekötötte őket.

Megszólalt a csengő, mire Louise összerezzen – bár számított rá. Tekintetét a levélről nehézkesen az ajtó felé fordította, karomszerű ujjával megmarkolta a botja fogóját, és nekilátott a fájdalmas procedúrának, hogy felálljon, és fogadja vendégét. A levélnek várnia kellett.

* * *

Bár Louise szerette volna, hogy ez ne legyen egyetemes igazság, tudta, hogy csak egy maroknyi nő létezik a világon, aki smink nélkül is jól fest. De a lány, aki előtte állt, nem tartozott közéjük.

Tanner Quimby gyakorlatilag már nem is számított lánynak, hiszen huszonegy éves volt. S bár Louise tisztában volt vele, milyen sokféleképpen infantilizálja a társadalom a nőket azzal, hogy „lányoknak” nevezi őket – egy rakás irodalmi produktum is abszurd módon, fáradhatatlanul hozzájárult ehhez. Mégis, életkor ide vagy oda, Tanner egy „lány” volt.

Egy lány, akinek arról árulkodott a külseje, hogy aznap reggel még nem tervezte elhagyni a házat (melegítőnadrágot és foltos pólót viselt – talán mustárfolt éktelenkedett rajta?).

Egy lány, akinek jól jött volna egy kis pirosító a sápadt orcáira.

Egy lány, aki legalább annyira nem akart Louise nappalijában ücsörögni, mint amennyire Louise sem akarta, hogy ott legyen.

És nem is lett volna ott, ha az a hülye török szőnyeg – amelyet Kennek *muszáj* volt megvennie a Scott's Antiquesben – fel nem pöndörödik, el nem kapja Louise lábujját, és hanyatt nem vágja a parkettán, aminek folytán eltört a combcsontja. A műtét és két hónap bentlakásos rehabilitáció után Louise gyerekei úgy döntöttek, már nem elég fitt ahhoz, hogy egyedül éljen – még akkor sem, ha egyébként teljesen jól elboldogult (a háromlábú, gumis végű járókeretet is ritkán kellett már használnia, amely leginkább egy középkori kízóeszközre emlékeztette). Louise-t sosem érdekelte különösebben, mit gondolnak a gyerekei, ám amikor Kinsey azzal fenyegetőzött, hogy odaköltözik hozzá, Charlie pedig sorra küldözgette neki az ápolószolgálatok weboldalait, Louise a három rossz közül a legkevésbé elviselhetlent: Tanner Quimbyt választotta. Egy olyan lányt, akinek lakhatásra volt szüksége, aki nem volt a rokona, és ortopéd cipőt sem viselt. Hála Lucynek – Louise önkéntelenül halovány mosolyra húzta a száját, amikor legkisebb lányára gondolt –, aki mindig is a legjobb problémamegoldó volt a három gyerek közül, még ha a végeredmény többnyire hagyott is némi kívánnivalót maga után.

– A lányom azt mesélte, hogy egy iskolába járt édesanyáddal – szólalt meg Louise, és előrehajolt, hogy felemelje a finom porcelán teáscsészét a dohányzóasztalról, fittyet hányva a csípőjébe nyilalló fájdalomra. A két nő már túl volt a szokásos udvariassági körökön, még ha kissé feszült is volt a hangulat – miután Tanner valamennyi kérdésre egyszavas válaszokkal szolgált, mintha citromba harapott volna.

– Úgy tűnik – felelte Tanner.

Louise kortyolt egyet a kesernyés nedűből, majd visszatevette a csészét az asztalra. Soha nem rajongott különösebben a teáért, de mivel még csak délelőtt volt, nem érezte illendőnek, hogy a kanapé mögötti tálalón álló Finlandiával kínálja Tannert.

– Nos, szeretnéd látni a szobát?

– Nem. Biztos jó lesz.

– Rendben.

Ismét csend telepedett rájuk. Louise a folyosóról beszűrődő halk, ismerős ketyegésre koncentrált – Ken apjának ősi „nagyapapaórája” az előtérben jelezte az idő múlását. Majd egy pillanattal később felhangzott a tizenkét gyászos harangütés első hangja, amely az egész óra eljövetelét jelentette. Louise újra a Finlandiára sandított.

– Miért „nagyapapaóranak” és miért nem „nagyamamaóranak” hívják? – kérdezte egyszer a legnagyobbik unokája, Poppy.

– Mert csak egy férfi érzi úgy, hogy minden egyes alkalommal be kell jelentenie, ha elvégezte a munkáját – felelte Louise.

Poppy pislogott, Kinsey pedig a szemét forgatta.

– Még csak hároméves, anya. Talán várhatnánk pár évet, mielőtt elkezded oltogatni a patriarchátus ellen.

– Azt sosem lehet elég korán kezdeni, drágám.

Poppy immár huszonnégy éves volt, és Louise-nak fogalma sem volt róla, vajon sikerült-e „beoltania” a lányt, mivel csak évente egyszer hallott róla – valamikor a születésnapja körüli napokban, de sohasem éppen aznap.

Louise megborzongott, pedig rajta volt a piros Mr. Rogers’ kardigánja. Sosem gondolta volna, hogy valaha is Mr. Rogers’ kardigánja lesz majd; nemhogy hat, különböző színekben és vastagságokban. De Louise megtanulta, hogy az öregedés egymást követő méltatlanságok sorozata.

Mint például, hogy újabban állandóan fázott. Még ott is, ahol a termosztátot 26 fokra állították. (És ha belegondolt, volt idő, amikor olyan hőhullámai voltak, hogy szinte felforrta a vére, és úgy érezte, bőre olyan, akár az olvadó sajt... Micsoda irónia!)

Vagy hogy a napi kalciumtabletták ellenére is elárulták a csontjai – olyan törékenyek lettek, mint a pillangószárny, és a legkisebb ütésre is megroppantak.

Vagy hogy a saját gyerekei úgy beszéltek hozzá, mint akik orvosi diplomával rendelkeznek, ő pedig az általános iskola második osztályát se végezte volna el.

Vagy hogy egy szép napon, 84 évesen, a saját nappalijában – Ken anyjának antik bútorai között – találja magát, amint épp egy morózus huszonegy éves lánnyal társalog, aki talán a lakótársa lesz.

Újra a vodkára nézett. Aztán néhai férje, Ken bekeretezett fotójára – aki még azelőtt meghalt, hogy mindezen öregkori megaláztatások utolérték volna. Szerencsés flótás.

– Szóval... csak arról volna szó, hogy elvigyem ide meg oda, és a többi időt a szobámban tölthetném?

Louise egy pillanatig elképedve nézett Tannerre – meg-lepte, hogy a lány hirtelen ilyen bőbeszédű lett. Aztán megkönnyebbült, hogy mindketten ugyanúgy képzelik a dolgot.

– Igen, az tökéletes volna.

– Király – mondta Tanner, és tenyerével melegítőnadrá-gos combjára csapott. – Holnap akár be is költözhetnék?

– Ó! Hát... nos... – Louise nem számított rá, hogy ilyen hamar kezdetét veszi az együttélés. Még csak tegnap tért haza, és az ápolóintézetben, az *öregék* között töltött hosszú hetek után már épp kezdte volna élvezni a magányt. Louise tudta, hogy a „többi öregnek” kellene neveznie őket, de hát... Ez azt sugallta volna, hogy ő is közéjük tartozik.

Kezét a gumimarkolatú botra tette, és újra megkezdte a fájdalmas procedúrát, amikor Tanner már talpon volt – vagyis inkább felpattant –, olyan könnyedén, mintha csak pislogott volna. Louise nem irigyelte különösebben a huszonegy éveseket, de ezt a képességet... Bármit meg-adott volna, ha ezt visszanyeri. A botjára nehezedett, és fel-készült a csípőjét égető tűzre, miközben arra várt, hogy Tanner legalább udvariasan megjegyezze: „Ó, kérem, ne álljon fel! Magamtól is kitalálok.” De nem tette. És Louise nem tudta eldönteni, vajon örülnie kellene-e, amiért nem bánnak vele leereszkedően, vagy épp el kellene képednie a lány modortalanságán. Mindenesetre Tanner már az ajtó-ban állt, még mielőtt Louise egyáltalán felegyenesedhetett volna.

Tanner – kezével a kilincsen – megtorpant, és visszánézett Louise-ra, mintha valamit elfelejtett volna.

– Louise, van tévé abban a szobában? Nekem szükségem volna rá, de anyám nem engedi, hogy elhozzam az enyémet. – Kissé habozott. – Vagyis... pontosabban az övét.

– Mrs. Wilt – mondta Louise összeszorított foggal, amint a fájdalom végigszáguldott a csípőjén. Kínjában behunyta a szemét, aztán újra kinyitotta.

– Elnézést...? – A lány oldalra biccentette a fejét, mint egy kíváncsi spániel. Jóságos ég, még mindig arra tanítják a lányokat, hogy mindenért bocsánatot kérjenek?

– A nevem. Mrs. Wilt. – Ha Tanner az alkalmazottja lesz, Louise nem látta okát, hogy lemondjon a formaságokról.

– Ja, persze...

– És ez az egyetlen tévém. – Louise a kanapéval szemben álló, nagyméretű lapos tévé felé biccentett. A gyerekektől kapta, akik nyilván azt várták, hogy el lesz ragadtatva a méretétől, holott neki a régi, harminckét hüvelykes készülék is tökéletesen megfelelt. Nem igazán látta be, miféle előnnyel jár számára, ha Justin Farmer feje az ötórás híradóban egy felfújtt strandlabda méretével vetekszik.

– Ha van rajta A/V bemenet és kimenet, akkor jó lesz – mondta Tanner.

Louise üres tekintettel bámult a lányra – fogalma sem volt, mit jelent az, hogy A/V bemenet és kimenet, vagy hogy az ő tévéjén egyáltalán van-e ilyesmi.

– Nyugodtan nézd meg – mondta.

Tanner grimaszolt egyet, mintha az a két perc, amennyi idő alatt ellenőrizhetné a dolgot, épp kettővel több volna annál, amit még hajlandó eltölteni abban a házban.

– Biztos jó lesz – felelte, és már el is tűnt, még mielőtt Louise normálisan elköszönhetett volna tőle.

Louise körbepillantott a nappaliban, mintha megerősítést várt volna, hogy nem csak ő volt tanúja a hirtelen, udvariatlan távozásnak.

Ismét Kenre esett a tekintete.

– Jaj, fogd már be! – mondta önelégülten mosolygó férjének. Ha még élne, bizonyára halálra röhögné magát az egészen. *Na jó, talán a levélen nem nevetne* – gondolta Louise, miközben férjéről George levelére vándorolt a tekintete. *Azt egyáltalán nem találná viccesnek.*

Louise eltűnődött, férje vajon elsápadt volna-e a sokktól, vagy inkább elvörösödött volna az aggodalomtól. Egy biztos: Kennek mindig kiültek az arcára az érzései. Soha semmilyen rejtély nem maradt benne, és ettől mérhetetlenül megbízható volt. Louise ezzel szemben úgy érezte, a kapcsolatokat illetően túl nagy feneket kerítenek a teljes őszinteségnek. Akkor nem marad bennük semmi titokzatos. Semmi izgalmas. Nem marad helye a találgatásnak. Ha őszinte akart lenni, kissé unalmasnak is tartotta ezt az állapotot. Mindazonáltal Ken már nem volt jelen. És ahogy minden mást, Louise-nak ezt is egyedül kellett megoldania.

A nagypapaóra ketyegése lassan, alattomosan kúszott a fülébe, miközben azon töprengett, mitévő tegyen.

Természetesen volt egy terve, amelyet pontosan erre a pillanatra dolgozott ki. Még évtizedekkel azelőtt: fiatalon és ruganyosan, amikor még sem a rossz csípője, sem a botja

miatt nem kellett bánkódnia. A terv arról szólt, hogyan szí-
vódhatna fel nyomtalanul. Csakhogy az évek során, szinte
észrevétlenül, Louise úgymond elkényelmesedett. Már nem
nézegetett hátra a válla fölött, és nem riadt fel éjjelente a leg-
kisebb zajra. Egyszóval elhitte, hogy egyszer s mindenkorra
megúsza a dolgot. Pedig aki farmon nőtt fel, az pontosan
tudja: a tyúkok mindig hazatalálnak.

És még a rettegés lassan emelkedő hullámai közepette
sem hunyhatott szemet a sors különös iróniája felett: hogy
most, amikor már alig bír járni, futnia kell.